

Arrest

nr. 78 463 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U verklaart geboren te zijn op 15 maart 1994 in Sernovodsk (Tsjetsjenië).

Uw broer A. D. (...) (O.V. X) vroeg in België asiel aan op 19 oktober 2010. Hij was het land uitgevlucht omdat hij in Tsjetsjenië problemen zou hebben gehad met de autoriteiten. Zo werd hij twee maal aangehouden.

Uw broer U. D. (...) is van thuis uit weggegaan toen uw broer A. D. (...) problemen kreeg, omdat hij wilde vermijden dat ze hem ook zouden aanhouden. U weet niet waar U. D. (...) zich bevindt.

In het begin of het midden van januari 2011 werd u aangehouden en vervolgens ondervraagd door leden van de afdeling binnenlandse zaken (ROVD) van het Sunzhenskiy district. Ze vroegen u waar uw broer A. D. (...), die toen reeds in België verbleef, zich bevond, en waar hij naartoe was gegaan. Ze

vroegen u ook met wie A. D. (...) bevriend was en wie van zijn vrienden bij u thuis langs kwam. Na drie of vier uur lieten ze u vrij.

Ongeveer in het midden van februari 2011 werd u voor de tweede keer aangehouden en ondervraagd op dezelfde plaats door leden van de ROVD van het Sunzhenskiy district. Weer werd u gevraagd waar uw broer A. D. (...) zich bevindt en werden er vragen gesteld over zijn vrienden. Ze dreigden u te mishandelen en hebben u één slag gegeven. Daarnaast werden uw documenten, waaronder uw Russisch binnenlands paspoort, in beslag genomen. Rond middernacht werd u vrijgelaten dankzij de hulp van uw ouders en uw oom.

Hierop besloot uw familie dat u het land moest verlaten en uw moeder begon uw reis te regelen.

Op 25 of 26 maart 2011 vertrok u met uw vader van Sernovodsk naar Grozny. Vanuit Grozny reisde u vervolgens met een auto samen met een chauffeur en een andere persoon naar Oekraïne. In Oekraïne stapte u over in een minibus, waarmee u samen met een gezin en een andere chauffeur naar België doorreisde.

U kwam aan in België op 28 maart 2011 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een tijdelijke Russische identiteitskaart, een kopie van een attest met betrekking tot uw domicilie, een kopie van een attest met betrekking tot uw studie en een kopie van een attest met betrekking tot uw woonst en gezinssamenstelling."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met de autoriteiten, omdat zij op zoek zijn naar uw broer A. D. (...) (O.V. X).

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende verbonden waren met de problemen van uw broer A. D. (...) (O.V. X). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw broer, A. D. (...) (O.V. X), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, wordt hierdoor ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen reeds aangetast.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw broer werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met de autoriteiten, omdat u werd tegengehouden in het bijzijn van A. T. (...), die men al een tijd zou zoeken.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat u zich in Urus Martan bevond op 9 april 2010 toen u met uw dorpsgenoot An. (...) kon meerijden en vervolgens aan de controlepost nabij Atchkoi-Martan werd aangehouden. U kon zich echter hoegenaamd niet herinneren wat u daar die dag in Urus-Martan deed. U verklaarde louter dat u daar iets te doen had die dag (CGVS, p. 10-12). Daarnaast wist u niet of uw broer Ak. D. (...) thuis was toen leden van de ROVD u van thuis uit meenamen begin augustus 2010 (CGVS, p. 13 en 14). U kon evenmin het adres opgeven van het gebouw van de ROVD waar u de tweede keer werd vastgehouden en ondervraagd, hoewel u zei dat het in het centrum van het dorp was, waar u bovendien verklaarde altijd te hebben gewoond (CGVS, p. 3, 14). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u na uw vrijlating (begin augustus 2010) nog zo een twee maanden in uw dorp verbleef, zodat kan worden verwacht dat u dit adres zou hebben trachten te achterhalen. Ten slotte verklaarde u dat uw ouders bij uw tweede aanhouding met een politieagent hadden afgesproken en voor uw vrijlating hadden betaald. U wist echter niet aan wie zij hadden betaald, noch hoeveel (CGVS, p. 14). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde en consistente informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Uw broer Ak. D. (...) (O.V. 6.789.412) verklaarde te zijn gevlucht omdat hij in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten, omdat zij naar u op zoek zouden zijn en informatie wilden hebben over uw vrienden (CGVS broer, p. 8-12). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw broer Ak. D. (...) niet eens wist waarom zij die informatie wilden hebben, noch de precieze reden kende waarom zij u voordien zouden hebben aangehouden (CGVS broer, p. 11-13). Voorts wist hij evenmin door wie u telkens werd aangehouden en bleek hij niet te weten wie A. T. (...) is (CGVS broer, p. 12-13). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast legde u twee convocaties voor op uw naam. De eerste ontving u toen u nog in Tsjetsjenië woonde en de tweede kwam toe toen u reeds in België was en werd u opgestuurd (CGVS, p. 6). Er moet echter op gewezen worden dat er ernstige aanwijzingen zijn om de authenticiteit van deze oproepingsbrieven te betwifelen. Zo is het opmerkelijk dat op beide oproepingen de hoofding in de linkerbovenhoek met de naam en de gegevens van de uitreikingsinstantie ontbreken, alsook de datum wanneer ze werden opgesteld en de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te melden. Daarnaast werd nergens het adres en het kantoor waar u zich diende te melden ingevuld en bevatten de convocaties geen informatie over de persoon die ze in ontvangst nam, noch over de wijze waarop ze werd afgeleverd. Bovendien wist u zelf niet bij wie u zich telkens diende te melden, noch wanneer u zich met betrekking tot de tweede oproepingsbrief diende te melden (CGVS, p. 6-7), hoewel op beide convocaties duidelijk de naam van de onderzoeker en de datum waarop u zou moeten verschijnen, staat vermeld. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

U legde ook een attest voor dat u werd uitgereikt door de administratie van Sernovodsk. In dit attest wordt vermeld dat u sinds uw geboorte in Sernovodsk woont, u er uw middelbare school hebt afgerond in 2005, en dat u nooit hebt deelgenomen aan illegale activiteiten in de Russische Federatie. Het attest zou zijn opgemaakt om het over te maken aan de ROVD van Atchkoi-Martan. Ook de authenticiteit van dit document wordt echter in twijfel gesteld, daar de datum waarop het werd opgesteld ontbreekt. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat dit attest werd opgesteld voor de ROVD van Atchkoi-Martan, om hen informatie te bezorgen of u al dan niet hebt deelgenomen aan illegale activiteiten. Het is weinig logisch dat dit attest dan aan u gericht is. Het is ten slotte ook weinig waarschijnlijk dat de ROVD van Atchkoi-Martan niet zelf aan dergelijke informatie zou kunnen komen.

Het medische attest dat u voorlegt, uitgereikt door het ministerie van gezondheid, stelt dat u van 16 tot en met 20 april 2010 in het ziekenhuis van Samashki werd behandeld aan verscheidene verwondingen. U verklaarde dat u deze verwondingen had opgelopen doordat u tijdens uw eerste

aanhouding werd mishandeld (CGVS, p. 7). Dit attest kan echter op geen enkele wijze uitsluitend bieden over de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Daarnaast is ook dit attest niet gedateerd, wat wederom twijfel doet ontstaan met betrekking tot de authenticiteit ervan. Het is verder opmerkelijk dat u niet wist door wie dit medische attest werd opgesteld. Nochtans staat de naam van de arts, alsook de naam van de hoofdarts, op het attest vermeld.

Met betrekking tot deze verschillende documenten komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Door al deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u vanuit Sernovodsk naar Gvardeyskoye reisde. Vanuit Gvardeyskoye vertrok u vervolgens met een chauffeur met een auto naar Oekraïne, waar u één week hebt verbleven. Vanuit Oekraïne reisde u ten slotte door naar België met een andere auto samen met twee chauffeurs. Uw ouders hadden uw reis geregeld (CGVS, p. 8-9). U wist echter niet waar u de EU bent binnengekomen, noch welke landen u bent gepasseerd van Oekraïne tot uw aankomst in België. U verklaarde opmerkelijk genoeg niet eens te weten dat er nog andere landen liggen tussen Oekraïne en België. Daarnaast zei u dat er onderweg van Oekraïne naar België één keer werd gestopt, maar dat u niet wist wat voor een controle het was. U kende evenmin de namen van de chauffeurs die u van Oekraïne naar België vervoerden, en u verklaarde met hen ook geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg iets mis zou lopen. Ten slotte wist u niet hoeveel er betaald werd voor uw reis (CGVS, p. 8-10). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U verklaarde onderweg van Rusland naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8-10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een auto, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 8-10). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw schoolattest met puntenbijlage), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten enkel informatie over uw identiteit en uw opleiding, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar de problemen die uw broer, Ak. D. (...) (O.V. 6.789.412), aanhaalt in het kader van zijn asielaanvraag, verbonden zijn aan uw asielrelaas, kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van zijn asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel

beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u dat uw broer U. D. (...) van thuis uit is vertrokken toen uw broer A. D. (...) problemen kreeg, omdat hij wilde vermijden dat hij ook zou worden aangehouden.

Sinds zijn vertrek weet u niet waar U. D. (...) zich bevindt. U kunt zich echter niet herinneren wanneer u hem voor het laatst hebt gezien (CGVS, p. 4).

Daarnaast kunt u niet aangeven wanneer precies u de eerste keer werd aangehouden en wanneer precies de tweede keer (CGVS, p. 8, 10, 12). U verklaarde dat u beide keren werd aangehouden door de ROVD van het Sunzhenskiy district en telkens werd ondervraagd op dezelfde plaats. U wist echter niet waar u precies werd vastgehouden toen u werd ondervraagd, hoewel u bij uw vrijlating telkens naar buiten werd gebracht, waar uw familie u opwachtte (CGVS, p. 9-11).

U verklaarde dat u bij uw tweede aanhouding werd vrijgelaten dankzij de hulp van uw ouders en uw oom. U wist echter hoegenaamd niet wat zij hebben ondernomen opdat u werd vrijgelaten en u hebt het hen vreemd genoeg niet gevraagd (CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt dat u telkens werd aangehouden omwille van uw broer A. D. (...).

U wist echter hoegenaamd niet waarom zij informatie wilden over A. D. (...) en waarom zij hem voordien hadden aangehouden (CGVS, p. 11, 13). A. D. (...) zou in 2010 twee keer zijn aangehouden (CGVS broer, p. 11).

U wist evenmin wanneer hij precies telkens werd aangehouden en door wie (CGVS, p. 12-13). U gaf wel aan dat hij na zijn eerste aanhouding in het ziekenhuis werd behandeld, maar wist niet in welk ziekenhuis.

Voorts verklaarde u dat toen A. D. (...) de tweede keer werd aangehouden, u op stap was met vrienden, doch kon u zich niet herinneren waar u toen was (CGVS, p. 12-13).

Ten slotte zouden de problemen van A. D. (...) volgens zijn verklaringen begonnen zijn, omdat hij in het bijzijn was van A. T. (...), die in hetzelfde dorp als u en uw broer zou wonen en die door de ordediensten al een lange tijd werd gezocht (CGVS broer, p. 10-14). Opmerkelijk genoeg bleek u niet eens te weten wie deze persoon is (CGVS, p. 13).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde en consistente informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast werd er een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaring op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaande de aanleiding van uw vlucht uit uw herkomstland.

Zo verklaarde u op DVZ dat u de tweede keer werd aangehouden begin maart 2011 (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u de tweede keer werd aangehouden in het midden van februari 2011 (CGVS, p. 10).

Toen u werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat u hebt verklaard dat u de tweede keer werd aangehouden op het einde van februari of het begin van maart 2011, omdat u het zich niet herinnerde (CGVS, p. 12).

Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg en heft de tegenstrijdigheid niet op.

Bovendien is het opmerkelijk dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw Russisch binnenlands paspoort in beslag werd genomen bij uw tweede aanhouding en dat u nadien een nieuw Russisch binnenlands paspoort hebt aangevraagd in het begin van januari of februari 2011 (CGVS, p. 6).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Rusland naar België.

U verklaarde dat u vanuit Grozny met een auto samen met een chauffeur en een andere persoon naar Oekraïne reisde. Daar stapte u over in een minibus, waarmee u samen met een gezin en een andere chauffeur doorreisde naar België. Uw reis werd geregeld door uw moeder (CGVS, p. 7-8).

U wist echter niet waar u de EU bent binnengekomen, noch welke landen u bent gepasseerd van Oekraïne tot uw aankomst in België. U herinnerde zich evenmin of er grenscontroles waren onderweg. Daarnaast kende u noch de naam van de chauffeur die u van Grozny naar Oekraïne heeft vervoerd, noch die van de chauffeur die u van Oekraïne naar België bracht, en u verklaarde met hen ook geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg iets mis zou lopen. Ten slotte wist u niet hoeveel er betaald werd voor uw reis (CGVS, p. 7-8).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U verklaarde onderweg van Rusland naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 6, 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een auto, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 6, 8).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, door uw autoriteiten in beslag zou zijn genomen bij uw tweede aanhouding (CGVS, p. 6).

Opmerkelijk is tevens dat u verklaarde dat u nadien, in het begin van januari of februari 2011, een nieuw Russisch binnenlands paspoort hebt aangevraagd dat u een maand later zou verkrijgen, maar dat u niet hebt afgehaald omdat u er geen tijd meer voor zou hebben gehad (CGVS, p. 6), hoewel u vertrokken bent op het einde van maart 2011 (CGVS, p. 7).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie of de uitreiking van uw internationaal paspoort (waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 6)), verborgen te houden.

Dit doet bovendien dan weer twijfel rijzen over de authenticiteit van de tijdelijke identiteitskaart die u voorlegt en die u zou hebben verkregen in afwachting dat uw nieuw Russisch binnenlands paspoort u zou worden uitgereikt (CGVS, p. 6).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Aangaande de attesten met betrekking tot uw domicilie en uw gezinssamenstelling dient ten slotte te worden opgemerkt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan aangezien het slechts kopieën betreft, waarvan delen bovendien weinig leesbaar zijn.

Opmerkelijk is dat in deze attesten staat dat ze u werden uitgereikt in oktober 2011, hoewel u in België asiel hebt aangevraagd op 28 maart 2011.

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, een kopie van een attest met betrekking tot uw studie, is niet van dien aard dat het bovenstaande conclusie kan wijzigen. Dit document bevat enkel informatie over uw opleiding die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat na (een medisch) onderzoek in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde minderjarigheid.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard

van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 januari 2012 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Hij laat gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 11) de commissaris-generaal stelt dat verzoeker *"geen kans maakt op erkenning als vluchteling of op het statuut van subsidiaire bescherming, louter en alleen omdat bij de asielaanvraag van de broer van verzoekende partij negatief werd beantwoord"*.

Hij stelt dat dergelijke zienswijze *"compleet bij de haren is gegrepen en juridisch helemaal niet correct is"*; hij benadrukt dat elke asielaanvraag individueel moet worden behandeld en dat het onmogelijk kan volstaan om te verwijzen naar een negatieve beslissing van een familielid.

De stelling van de commissaris-generaal dat de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekers broer meebrengt dat de verklaringen van verzoeker ook ongeloofwaardig zijn, is volgens verzoeker onjuist; hij wijst erop dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet wist wat de problemen van zijn broer juist waren.

Verzoeker besluit dat, zelfs als zou blijken dat de vrees van zijn broer onterecht is, dit niet betekent dat zijn vrees eveneens ongegrond is; hij herhaalt dat hij indien hij zou worden teruggestuurd, hij terug zal worden opgepakt ten einde informatie over zijn broer te geven wat opnieuw zal leiden tot mishandelingen gezien hij geen informatie kan geven.

Waar de commissaris-generaal verzoeker bepaalde vaagheden ten laste legt, antwoordt hij dat (zie het verzoekschrift, p. 13) het in werkelijkheid zo was dat hij *"zeer uitgebreid en gedetailleerd kon vertellen hoe, waar, en wanneer alles zich exact had afgespeeld"*, maar dat de commissaris-generaal de schijn wilde wekken dat verzoeker *"op werkelijk alle vragen het antwoord schuldig diende te blijven"*.

Hij benadrukt dat verzoeker op het moment van de gebeurtenissen amper zestien jaar oud was en dat hij toen niet ten volle besepte wat er toen allemaal gebeurde; hij stelt sterk onder de indruk te zijn geweest en alles gewoon te hebben ondergaan; hij wijst erop dat hij ook bij zijn vrijlating en vlucht naar België gewoon moest doen wat zijn familie hem oplegde, zonder vragen te stellen.

Verzoeker argumenteert dat zijn gebrekkige kennis slechts *"minuscule onwetendheden"* betreft en verwijst (zie het verzoekschrift, p. 13) dienaangaande naar een arrest van de Raad van State waaruit volgens hem blijkt dat *"dergelijke detaillistische vergetel- en onwetendheden niet tot de conclusie kunnen leiden dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij dient getwijfeld te worden"*.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de rechten van de verdediging en een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Waar de commissaris-generaal hem een tegenstrijdigheid ten laste legt aangaande de datum van zijn tweede aanhouding, antwoordt verzoeker dat deze incoherentie *"uiterst miniem"* is; hij verwijst hiervoor opnieuw naar het voormeld arrest van de Raad van State dat *"kleine tegenstellingen of vergetelheden, quod in casu, niet aanleiding mogen geven tot het in twijfel trekken van de goede trouw van de verzoekende partij"*.

Hij voert aan dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn tweede aanhouding dateerde van eind februari of begin maart en dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal -meer dan een half jaar later- verklaarde dat hij ergens midden februari voor de tweede keer werd aangehouden. Verzoeker wijst erop dat dit om een verschil gaat van *"hoogstens twee weken"*, terwijl hij andere data wel telkens exact heeft herhaald.

Verzoeker benadrukt verder dat hij tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verhoor het Commissariaat-generaal *"voortdurend met vragen om het hoofd [werd] geslagen"* waarop hij

met data moest antwoorden; volgens hem is het dan ook niet verwonderlijk dat wanneer er een tijdsspanne van meer dan een half jaar tussen beide verhoren ligt, hij *“niet altijd exact dezelfde data geeft”*, maar wel weet *“in welke periode het ongeveer gebeurde”*.

Verzoeker stelt dat, wat er ook van zij, hetgeen hij verklaarde tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tegen hem gebruikt mag worden, aangezien hij voor dit verhoor *“niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die er op zou kunnen toegezien hebben dat elk gezegde correct in de Nederlandse vertaling terecht kwam”*. Hij is van mening dat de Belgische asieldiensten in die zin artikel 6 EVRM schenden.

Verzoeker haalt een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan waarin volgens hem werd geoordeeld dat een vervolgde reeds tijdens het verhoor bij de politie, recht heeft op de bijstand van een raadsman. Verzoeker argumenteert dat het “arrest Salduz” ook geldt in zijn zaak; hij is van mening dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn omdat hij niet het recht kreeg om zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook omdat zijn verklaringen aldaar nu gebruikt worden om hem de status van vluchteling te weigeren. Verzoeker verwijst tevens naar een citaat van Henri Rollin.

Verzoeker vraagt dat indien de Raad het niet eens is met zijn zienswijze, om een prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie.

Hij argumenteert dat artikel 220 van het EG-Verdrag bepaalt dat het Hof van Justitie *“de grondrechten doet respecteren”* en dat de nationale asielprocedures gecontroleerd kunnen worden door het Hof van Justitie. Hij verwijst verder naar rechtsleer.

Hij vraagt aan de Raad om, conform artikel 249 EG-Verdrag, de volgende vraag te stellen aan het Hof van Justitie: *“Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en rechten van de verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op zetel van de DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs net gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag?”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“teniet te doen”* en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen; in subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker acht het *“compleet bij de haren getrokken”* en *“juridisch helemaal niet correct”* dat hij *“geen kans maakt op erkenning als vluchteling of op het statuut van subsidiaire bescherming, louter en alleen omdat bij de asielaanvraag van de broer van verzoekende partij negatief werd beantwoord”*; hij stelt dat elke asielaanvraag individueel moet worden behandeld en dat de ongeloofwaardige verklaringen van zijn broer niet meebrengen dat zijn verklaringen geen grond van waarheid kunnen hebben.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal de aanvraag van verzoeker wel degelijk individueel heeft onderzocht.

Zo heeft de commissaris-generaal eerst terecht verwezen naar de weigeringsbeslissing die genomen werd ten aanzien van de broer van verzoeker, gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoeker met dat van zijn broer; uit het administratief dossier van verzoeker blijkt immers duidelijk dat hij zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door zijn broer werden aangehaald.

Bovendien stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, niet heeft beperkt tot het louter verwijzen naar de weigeringsbeslissing van verzoekers broer. Naast de vaststellingen in verband met de verklaringen van zijn broer, bevat de bestreden beslissing namelijk nog verschillende motieven aangaande verzoekers eigen verklaringen, reisweg en voorgelegde documenten.

Verzoekers verweer dienaangaande houdt dan ook geen steek.

Waar de commissaris-generaal verzoeker bepaalde vaagheden ten laste legt, antwoordt verzoeker dat de commissaris-generaal de schijn wilde wekken dat verzoeker *“op werkelijke alle vragen het antwoord schuldig diende te blijven”* en dat de vaagheden slechts *“minuscule onwetendheden”* betreffen. Hij verwijst tevens naar een arrest van de Raad van State.

Hij laat gelden dat hij op het ogenblik van de gebeurtenissen amper zestien jaar oud was, dat hij toen niet ten volle beseftte wat er gebeurde, dat hij zwaar aangeslagen was en dat hij alles gewoon ondergaan heeft; ook omtrent zijn vrijlating en vlucht naar België stelt verzoeker dat hij gewoon moest uitvoeren wat zijn familie hem opdroeg zonder vragen te stellen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de vaagheden waarvan sprake, geen betrekking hebben op details zoals verzoeker beweert, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn broer U. D. het thuis verliet toen zijn broer A. D. problemen kreeg, omdat deze wilde vermijden dat hij ook zou worden aangehouden; verzoeker verklaart dat hij niet weet waar U. D. zich bevindt en dat hij zich ook niet kon herinneren wanneer hij hem voor het laatst heeft gezien.

Verder kan verzoeker niet aangeven wanneer hij juist de eerste keer werd aangehouden en wanneer precies de tweede keer; hij verklaarde beide keren te zijn aangehouden door de ROVD van het Sunzhenskiy district en telkens ondervraagd te zijn op dezelfde plaats; verzoeker stelt evenmin te weten waar hij precies werd vastgehouden, hoewel hij bij zijn vrijlating telkens naar buiten werd gebracht waar zijn familie hem opwachtede.

Bij zijn tweede aanhouding werd verzoeker vrijgelaten dankzij de hulp van zijn ouders en zijn oom; verzoeker stelt hoegenaamd niet te weten wat ze hebben gedaan om hem vrij te krijgen; hij heeft het hen ook niet gevraagd.

Verzoeker wist tevens niet waarom zijn belagers informatie wilden over A. D. en waarom ze hem voordien hadden aangehouden; hij wist evenmin wanneer A. D. elke keer precies werd aangehouden en door wie; verzoeker gaf wel aan dat zijn broer na de eerste aanhouding in het ziekenhuis werd behandeld, maar wist niet in welk ziekenhuis. Voorts verklaarde verzoeker dat toen A. D. de tweede keer werd aangehouden, hij op stap was met vrienden, doch zich niet kon herinneren waar hij toen was.

Ten slotte zijn volgens verzoeker de problemen van A. D. begonnen zijn omdat hij in het bijzijn was van A. T., die in hetzelfde dorp als hij en zijn broer woont en reeds geruime tijd door de ordediensten werd gezocht; verzoeker bleek niet te weten wie deze persoon is.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State, benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de Belgische rechtsorde geen precedentswaarde hebben.

Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

De opmerking van verzoeker aangaande zijn jeugdige leeftijd -zestien jaar- ten tijde van de gebeurtenissen, kan zijn onwetendheid niet verschonen. Ook een adolescent van zestien jaar weet zich bepaalde zaken te herinneren en daarbij is de door verzoeker opgegeven leeftijd, gelet op de stukken van de Dienst Voogdij die zich in het administratief dossier bevinden, onjuist.

Verder benadrukt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. In casu bleek verzoekers asielrelaas aangetast door talrijke onwetendheden en vaagheden die de kern van zijn asielrelaas raken.

Verzoeker faalt om een afdoende verklaring te geven voor zijn zeer gebrekkige kennis. Dit keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid weerhoudt lastens verzoeker aangaande de datum van zijn tweede aanhouding, antwoordt verzoeker dat deze incoherentie "*uiterst miniem*" is en het slechts om een verschil gaat van "*hoogstens twee weken*". Hij vindt het niet verwonderlijk dat wanneer er een tijdsspanne van meer dan een half jaar tussen beide ondervragingen ligt, - hij "*niet altijd exact dezelfde data geeft*".

De Raad merkt op dat de tweede detentie van verzoeker de aanleiding was voor zijn vlucht uit zijn land; er mag dan ook in redelijkheid van hem verwacht worden dat hij dit wezenlijk voorval ongeacht het tijdsverloop tussen zijn verklaringen daaromtrent, met precisie in tijd kan situeren, alsook dat hij hieromtrent coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen.

Inderdaad van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar een arrest van de Raad van State, herhaalt de Raad dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

De motivering van de commissaris-generaal betreffende de tegenstrijdigheid aangaande de datum van zijn tweede aanhouding blijft staande en tast wel degelijk verzoekers geloofwaardigheid aan.

Het verweer van verzoeker dat zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet tegen hem gebruikt mogen worden, aangezien hij voor dit verhoor "*niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die er op zou kunnen toegezien hebben dat elk gezegde correct in de Nederlandse vertaling terecht kwam*" en dat er een schending is van artikel 6 EVRM, wordt niet aanvaard.

Er werd reeds herhaaldelijk beslist dat de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Wat betreft artikel 6 EVRM werd reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanhef van bedoeld artikel ("*Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen (...)*") geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke rechten.

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt "*(...) Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.*", zie ook RvV 15 juni 2007, nr. 123).

Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

Wat betreft de vraag van verzoeker tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, een nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien zijn beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke

beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17).

Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, nog vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen.

Gelet op bovenstaande argumentatie, ziet de Raad geen reden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op de vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande zijn reisweg.

De Raad gaat er derhalve van uit dat verzoeker inderdaad niet wist waar hij de EU is binnengekomen, noch welke landen hij heeft aangedaan tussen Oekraïne en België; verzoeker herinnerde zich evenmin of er grenscontroles waren onderweg; hij kende tevens noch de naam van de chauffeur die hem van Grozny naar Oekraïne heeft vervoerd, noch die van de chauffeur die hem van Oekraïne naar België bracht; hij verklaarde bovendien met hen ook geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg iets mis zou lopen; ook wist verzoeker niet hoeveel er betaald werd voor zijn reis.

De Raad benadrukt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt ook zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker verklaarde ook dat hij op zijn reis niet in het bezit was van een geldig reisdocument en dat hij bij het overschrijden van grenzen ook nooit persoonlijk gecontroleerd werd.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Zodat het bijgevolg onmogelijk is de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort, waarvan hij verklaarde er nooit een te hebben gehad, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum, het tijdstip en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Ook dit element verzet er zich de geloofwaardigheid van verzoeker.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier die de Raad aanneemt, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor afgelegd op 1 december 2011 op het Commissariaat-generaal met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE